

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ПРЯЖИЯ

брой 23 • год. ХС • 15 декември 2011 г. • цена 0,40 лв.

www.stdbg.org

Без присъствие във властта няма кой да защитава нашите позиции

С КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ, председател на СТДБ, разговаря Елена Алекова

- Г-н Премянов, мина гостатъчно време от последните избори, за да може да се направи равносметка. Вас, като ръководител на СТДБ, удовлетворяват ли ви резултатите, които тракийската организация чрез Политически клуб „Тракия“ постигна на местните избори?

г. на Политически клуб „Тракия“ като инструмент за участие на тракийци в политиката, е мъдро и далновидно решение. Защото практиката показва, че ако няма непосредствено делегиран представител на СТДБ в една или друга институция, няма кой да повдига въпросите, свързани с интересите на тракийците и с различните аспекти, които тракийската кауза в нейния съвре-

нен европейски контекст поставя на дневен ред. В този смисъл участието ни в тазгодишните избори, беше правилно. Друг е въпросът, че не са създадени гостатъчно делегиран представител на СТДБ в една или друга институция, няма кой да повдига въпросите, свързани с интересите на тракийците и с различните аспекти, които тракийската кауза в нейния съвре-

тивиран да взема участие в местните избори. Трето, подготовката за участие в избори трябва да започва по-рано, за да може да разчитаме на активно участие и подкрепа от тракийци и симпатизантите на тракийската кауза. И на четвърто място, ПК „Тракия“ в сегашния му вид не може да функционира активно.

На стр. 4

ДА ПОЧЕТЕМ РОЖДЕНИЯ ДЕН НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

На 18 декември т.г. се навършват 167 години от рождението на тракийския герой. Председателят на СТДБ в България Красимир Премянов се обърна по този повод към тракийци от цялата страна с призив:

„Уважаеми колеги,
И тази година с преклонение и обич ние, тракийци, както и всички българи патриоти ще отбележим 18 декември – рождения ден на националния герой на България Капитан Петко Войвода.

Нека превърнем 167-ата годишнина от негово-

то рождение в паметен знак за неугасващото му родолюбие, порива му за свобода и верността му към тракийската кауза с подходящи за повод местни инициативи, поднасяне на цветя пред паметниците и паметните му плочи, тържествени събрания и тематични вечери.

От името на Централното ръководство на СТДБ изразявам своята увереност, че този ден ще се превърне в ден на паметта и будното българско съзнание.“

„ДРУГ ТАКЪВ ВОЙВОДА НЯМАМЕ“ ➔ четете на стр. 7

Проф. Васил Проданов е новият директор на Тракийския научен институт

На 25 ноември 2011 г. в Тракийския дом в София се проведе отчетно-изборно събрание на Тракийския научен институт (ТНИ). В отчетния си доклад (експозе от него публикуваме на стр. 6) проф. Иван Филчев, досегашен директор на ТНИ, изнесе подробна информация за дейността на института в периода от 2006 до 2011 г. Общото събрание прие отчета, а в последвалите разисквания по него изказалите се акцентираха върху заслугите на проф. Иван Филчев за развитието и функционирането на института. Бяха предложени редица конструктивни идеи за обогатяването на бъдещата

Проф. Васил Проданов

дейност: да се разшири спектърът, свързан с отварянето на границите; да се направи сайт; да се подобри изследването на културно-историческото наследство и събирането на артефакти; да се издават, освен Известията на ТНИ, и книги – резултат от теренни проучвания; да се създаде архив; срещите на членовете да бъдат по-чести; да се подготви

програма по проблематиката, която ще се изследва. Председателят на СТДБ Красимир Премянов отговори на много от поставените въпроси, като акцентира върху темата за обезщетяването на тракийците. Ще се допитаме до водещи експерти, каза той, за да предложим прагматично решение на българското правителство. Той съобщи, че се замисля двустранна конференция, на която да се обсъдят нерешените въпроси между България и Турция в контекста на европейската интеграция.

На стр. 6

Те заслужават нашата почит

Тогор КОРУЕВ

Тогор Коруев

Тракийският календар за декември е най-богатият. На 18 декември 1844 г. в с. Доганхисар, Дедеагачко, е роден Капитан Петко Войвода. 167 години оттогава, а името му продължава да бъде символ на българската храброст и мъжество, на непреходното българско родолюбие. За нас той е най-славният тракиец, не само защото бе един от учредителите на дружество „Странджа“ във Варна и на дружество „Тракия“ в Бургас – прототипа на сегашния Съюз на тракийските дружества, а защото посвети целия си живот на българската кауза, на каузата на тракийските българи и с мащабната си революционна дейност влезе в пантеона на българската национална революция редом с Христо Ботев и Васил Левски. Годишите текат, става все по-трудно да се намерят нови свидетелства и документи за личността и делото на славния войвода, но учени – историци, фолклористи, краеведи, продължават да осмислят отделни страни, дори цялостната му дейност. 2011-а влезе в историята на нашата почит към Петко Войвода, защото в Киев бе осветен и тържествено открит негов паметник, издигнат от Съюза на тракийските дружества в България в сътрудничество с Агенцията на българите в Украйна.

На 12 декември се навършват 120 години от рождението на Константин Петканов (1891- 1952) - писател, публицист и общественик, през 1945 г. избран за академик. То е роден в с. Каваклия, Лозенградско, в семейството на преобразенци, завършил е Огринската българска гимназия „Д-р Петър Берон“, учителствал в родния си край, в Созопол и Бургас, свързал живота си с тракийската организация, а след 1930 г. живее в София, където написва най-значимите си белетристични творби. От немалкото по обем творчество най-популярен е романът му „Морава звезда кървава“, свързан дълбоко с тракийския бит и фолклор, с борбите и надеждите на тракийските бежанци. Жалко, че у нас няма сериозни литературни издания, които да се обърнат към живота и творчеството на Константин Петканов по повод годишнината от рождението му. А на таблоидите и не разчитаме - те от духовност и култура не се интересуват.

В ръцете си гържа книгата „Христо Караманджуков. Рагетел за българщината в Родопите“. Същност това е сборник от спомени, писма и документи на Петър Маринов, издаден в Смолян тази година. Сборникът, посветен на 135-годишнината от рождението на Христо Караманджуков (1876-1952), разкрива дейността му по приобщаването на българите мохамедани от Родопите към българщината, тяхното културно и просветно развитие и народностно осъзнаване. Христо Караманджуков е роден на 14 декември 1876 г. в с. Чокманово, син на Иван Караманджук, съратник на Петко Войвода. На 22 години става член на македоно-огринското съзаклятие, един от ръководителите на Преобразенското въстание в Ахъчелебийско и Ксантийско, нелегален геец в Малкотърновско, участник на конгреса на Петрова нива. Той е не само революционен геец, но и летописец на тракийските борби. През 1934 г. излиза неговата книга „Западнотракийските българи“, а през 1896 г. бе издадено нейното продължение – „Родопя през Илинденско-Преобразенското въстание“. Голямото дело на неговия живот е издаването и редактирането на сп. „Родопя“. От 1934 до 1945 г. е председател на Тракийския научен институт.

Сред бележитите тракийци, родени през този месец, са и Димитър Попниколов, войводата Димитър Магжаров, акад. Димитър Михалчев, Атанас Разбойников и др. Въпреки че техните годишнини не са кръгли, полезно е да си припомним родолюбивите им дела, те заслужават нашата почит.

Стоян Райчевски:

„БЪЛГАРИТЕ МОХАМЕДАНИ ВИНАГИ СА БИЛИ ЧАСТ ОТ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД“

➔ Четете на стр. 3

Духовно огнище в Одрин

Българската мъжка гимназия „Д-р Петър Берон“

Проф. Иван
ФИЛЧЕВ

(Продължение от миналия брой)

На завършилите успешно пълния курс на гимназията се издават документи по следния образец. (Вж. таблица 1)

Броят на учениците при първата година на четвъртокласното училище е бил 50 души, а през учебната 1909-1910 г. достига 180 души. Това означава, че Одринската гимназия е изпълнила достойно предназначението си да подготви достатъчно учители и други просветени кадри за нуждите на цялата тракийска земя.

В действителност Одринската българска мъжка гимназия „Д-р П. Берон“ постепенно се утвърждава като образцово учебно заведение и към нея се насочват все повече български младежи. Кратката статистическа справка за нарастването на ученическия състав потвърждава тази оценка. Защото ако в началото е имало паралелки с по около десетина ученици, то в последните години картината ярко е променена.

КЛАСОВЕ	I	II	III	IV	V	VI	VII	ОБЩО
УЧЕНИЦИ	35	26	29	39	25	12	14	180

Затова свидетелства и таблицата за броя на учениците през септември на учебната 1909-1910 г.²

Ролята на българската гимназия в борбата срещу гръцките фанариоти и униатите католици е забележително голяма. Защото, от една страна, фанариотите са се стремели да запазят и разширят своите позиции в Тракия чрез привличането на младите българи в гръцките училища и утвърждаването на гръцизма в духовния живот. Но това е равносилно на загубване на българската национална идентичност по пътя на общата религиозна принадлежност. От друга страна, униатите се издвигат главно чрез стремежа да се разпространява католицизмът и насажда западноевропейското влияние сред българското население за сметка на изконното източно православие и естественото обединение около Русия.

За укрепването на българското класно училище, т.е. от първи до трети клас (равностойно на прогимназията в България), голяма е заслугата на Георги Живков, който две години е директор на училището в Одрин (1881-1882 и 1882-1883 г.). Роден е във Велико Търново през 1844 г. Имал солидно образование и учителска практика. Подготвил условията за откриването на IV клас, като подготвителен към гимназията. По-късно става регент и министър на просветата в България. Не е случайно, че нападите и клеветите на гръци и униати срещу Г. Живков не знаят граници. Те твърдят, че програмите на училището са събрани и некадърен и неподготвен. Разпространяват се неверни слухове за състоянието на училищния пансион - храната била лоша, помещението било мръсно, деца глумели и т.н. Най-голямото престъпление на Г. Живков всъщност било, че успял да отклони 30-40 ученици от гръцките и униатските училища и ги записал в по-горен клас в българското училище. Клеветниците изпращат няколко дописки до в. „Народний глас“ в София не само срещу него, но и срещу сестра му Вела, също учителка в Одрин.

След изграждане на цялата структура на гимназията се увеличава и броят на учителския състав. Редовни

ТАБЛИЦА 1

СВИДЕТЕЛСТВО ЗА ЗРЕЛОСТ

Груев Димитър, рог. в Лозенград на 18 септември 1878 г., завършил I, II, III, IV, V, VI и VII клас в Одринската мъжка гимназия „Д-р Петър Берон“ през учебната 1898/99 г.

ИЗУЧАВАНИ ПРЕДМЕТИ	УСПЕХ
Закон божи	Отличен 6
Български език и славянски език	Мн. добър 5
Старобългарски език	Отличен 6
Турски език	Мн. добър 5
Френски език	Отличен 6
Педагогика, история на педагогиката, дидактика	Мн. добър 5
Практически занятия	Мн. добър 5
Всеобща история	Мн. добър 5
География	Мн. добър 5
Математика	Добър 4
Естествена история	Отличен 6
Физика	Мн. добър 5
Химия	Мн. добър 5
Рисуване	Мн. добър 5
Пение	Отличен 6
Психология	Мн. добър 5

Изпитна комисия:

Членове (7 представители) Одрин, 29 юли 1899 г.¹

Председател:

За екзарх. пратеник Т. К. Тачев

учители са 15-16 души. Те са с различна подготовка, но все повече преобладават учителите с висше образование. Ето какъв е учителският кадръ в гимназията през учебната 1905-1906 г.:

1. Васил Йорданов – управител, 47-годишен, от Шумен, завършил Шуменската гимназия и Московския педагогически институт.
 2. Петър Васков – 31-годишен, от Велес, завършил Физико-математическия факултет в София.
 3. Михаил Ангелов – 38-годишен, от Ловеч, завършил архитектура в Мюнхен.
 4. Велю Ралев – 39-годишен, от Одрин, завършил Историко-филологическия факултет в София.
 5. Константин Николов – 34-годишен, от Ресен, завършил Загребския университет.
 6. Иван Колев – 30-годишен, от с. Обиден, Неврокопско, завършил Казанската академия.
 7. Георги Грашев – 27-годишен, от Прилеп, завършил Историко-филологическия факултет в София.
 8. Христо Шалдев – 30-годишен, от Помендж, Солунско, завършил Петербургската духовна академия.
 9. Петър Ангров – 26-годишен, от Стара Загора, завършил Софийския университет.
 10. Йордан Анастасов – 26-годишен, от Краков, завършил Фрибергския университет.
 11. Стоян Симеонов – 25-годишен, от Весел, завършил Лозенския университет.
 12. Филип п. Димитров – 32-годишен, от Емборе, Костурско, завършил Софийския университет.
 13. Михаил Д. Балджиев – 28-годишен, от с. Голям Дервент, Суфлийско, завършил Одринската гимназия.
 14. Михаил п. Николов – 32-годишен, от Мустафа паша, Одринско угадие.
 15. Йордан Кусев – 54-годишен, от Калюфер, завършил Николаевското реално училище³.
- Одринската българска мъжка гимназия „Д-р П. Берон“ става постоянно средище на македоно-одринското революционно движение от 1895 г. до Балканската война. ООРК намира най-добра опора сред учителския състав на гимназията. От самото начало на създаване до последната година учители са били председатели и секретари на комитета. Приложеният списък дава

ясна представа за мястото и ролята на учителите.

ПРЕДСЕДАТЕЛИ И ЧЛЕНОВЕ НА ООРК

Христо Коцев - основател на ООРК от септември 1895 г. и пръв негов председател;

Лазар Димитров - председател през 1896-1901 г.;

Спас Мартинов - председател през 1901-1902 г.;

Велко Думев - председател през 1902-1903 г.;

Павел Ковачев - касиер през 1902-1906 г.;

Васил Щанов - член на ООРК през 1896-1903 г.;

Никола п. Стоянов - член на ООРК през 1903 г.;

Андрей Мацанов - председател от 22.XI.1903 до 1904 г.;

Петър Васков - председател от IX.1904 до 1907 г.;

Клемент Шанкарев - секретар на ООРК през 1904-1908 г.;

Георги Грашев - член на ООРК;

Христо Шалдев - член на ООРК, редактор на революционен лист;

Михаил Балджиев - член на ООРК;

Петър Андреев - член на ООРК;

Димитър п. Илиев - член на ООРК;

Стоян п. Симеонов - член на ООРК⁴.

Трябва да се подчертаят дейността и заслугите на някои от тях. Например Христо Коцев (Попкоцев) е поставил началото на организирането на Окръжния революционен комитет и низовите структури в града. В своите спомени той подробно описва как е посветен в революционната борба от Даме Груев, как полага клетва и с какви инструкции заминава за Одрин като учител в четвъртокласното училище. За него бише ученик от гимназията Георги Василев пише: „Той бе обичан от учениците. Неговата фигура извикваше във въображението ни лика на Хр. Ботев, па и така го титулуваха всички ученици. С жив интерес следяхме неговите прояви в клас и често прощавахме всичките му недостатъци, защото го тачехме като общественик“⁵.

(Продължава в следващия брой)

¹ НБКМ-БИА, ф. 641, а.е. 36а, л. 182-183.

² Пак там, л. 51.

³ Пак там, л. 93.

⁴ НБКМ-БИА, ф. 631, а.е. 36а, л. 71.

⁵ Пак там, а.е. 33, л. 93.

Ден на християнското семейство във Варна

С ентузиазъм и приповдигнато настроение членовете на клуб „Левски“ при тракийско гружестно „Капитан Петко Войвода“ – Варна, отпразнуваха този свят християнски празник. Инициатор и организатор бе председателката ни Мария Германова, привлякла над 335 членове от няколко поколения.

Празникът започна с изпълнение на тракийски песни по ръководството на големия певец и музикант Георги Германов. Самият той изпълни нови авторски песни от наскоро издателската му книга „Родна Тракия, любима!“. Изявиха се: групата за градски песни „Настроение“, фолклорната група за тракийски песни, индивидуални изпълнители. Гостува ни и ръководителката на младежката фолклорна група „Магда Пушкарова“ народната певица Калина Германова. Участниците от трупата за балкански народни танци – гръцки, македонски, български, от различни фолклорни области събраха погледите и аплодисментите на публиката.

Сърдечно бяха посрещнати нашите гости: журналистите

Жоро Атанасов и Невяна Трифонова от телевизия „Черно море“. Беше проведена и томбола, като всеки участник получи символична предметна награда, предизвикваща смях и весело настроение. Празникът продължи до късно с много песни, танци и шеги.

Не само този празник, тракийците, отбелязваме толкова весело. При нас всеки празник е съобразен с българските обичаи. Събираме се през цялата година за годишнини, представяме на авторски книги, организираме великденски и коледни културни изложби и гр. Често ходим на екскурзии. Тази есен взехме участие в тържествата при откриването на паметника на Капитан Петко Войвода в Киев, Украйна. Наскоро посетихме подбалканските грачета Карлово, Калюфер, Сопот, Панагюрище и гр. Усилено се подготвяме за коледните и новогодишните празници.

Така нашето голямо тракийско семейство посреща празниците и предизвикателствата, които животът ни поднася. С усмивка и песен животът ни е по-лек!

На кафе с Вели Чаушев

Димитрина СМОЛЕВА

На 14 ноември 2011 г. известният актьор от Сатиричния театър Вели Чаушев събра на кафе (в буквалния смисъл на думата) тракийци и родопчани от софийското гружество „Тракия“, за да представи своята книга „Кафе в Златоград“ (Интервю прег Би Би Си).

Докато рече колоритно си слово, изпъстрено с родопски мъдрости и песни, стихове и поговорки, видният майстор на сцената въртеше старата си мелничка за кафе, показвайки нагледно „правенето на кафе по златоградски съгласно рецепта на старите майстори кафеджии“. „Човек може да стане легенда, правейки кафе, което в чашата си е събрало мъдростта на поколенията – въодушевено разказва Вели. - Всеки може да си свари кафе, но да свариш кафе в Златоград, се иска гупце, както казваше Станислав Сивриев. Защото майсторите стриктно спазват, но и ревниво пазят пропорциите кафе-ръж-леблебия, за да се получи неповторимият вкус на златоградското кафе. Мотивите за написването на тази книга тръгват от самите хора, обикновените светли хора. Книгата е пълна със светли неща, не мога да пиша за тъмни неща – откровенически авторът. - Ние сме звероукротители. Ако се прегадем на дертовете си, свършени сме!“

Образното си слово Вели завърши с две омайни родопски любовни песни и предизвика спонтанните овации на признателната си публика.

За книгата възторжено се отзова Величко Пачилов, председател на гружеството. Той я оцени като поредния „скъпоценен камък в короната на Златоград“ и пожела на автора здраве и много успехи на театралното и литературното поприще.

Мария Петкова сподели: „Прочетох книгата на един гъх за една нощ. Които я прочете, ще стане по-мъдър, по-богат и по-добър. Вели е голям актьор, с много запомнящи се роли, но се проявява и като много добър автор, самороден талант. Написал е чудесна книга, в която с изразително слово представя образа на родопчанина златоградчанин. Много мъдрост има в тази книга, много хубави образи. Пожелвам на Вели здраве и в бъдеще да ни радва с нови успехи.“

Вели Чаушев благодари на първите си читатели Величко Пачилов и Мария Петкова, окуражили го още преди отпечатването на книгата със своите положителни отзиви.

Авторът почерпи присъстващите с чашка горещо гъхаво кафе и събра техните искрени благопожелания за здраве и дълголетие, за радости и успехи.

Българите мохамедани винаги са били част от българския народ

Стоян РАЙЧЕВСКИ

Като анахронизъм вече звучат усилията от края на XIX и началото на XX в. българите мохамедани да бъдат обявени за турци само за това, че някога са приели исляма. Образоваността на съвременните поколения и тяхната информираност отдавна са преодолени вече и на регионално ниво архаичната и фолклорната представа сред всички покорени от османските турци балкански народи, че мюсюлманството било „турска вяра“ и оттам и погрешното разбиране всички мюсюлмани да се възприемат като турци.

Ако този грешен подход в миналото може да се извини донякъде с по-ниското ниво на грамотността на тогавашното население или с непознаване на историята на балканските народи, какъвто е случаят и с някои ранни полски наблюдатели, които в средата на XIX век, чувайки звучната славянска реч на българите мохамедани в Родопите, бързат да ги обявят за поляци, основание за което им дава и погрешното тълкуване на локалното прозвище „помаци“ като видоизменено „поляци“, то по-късните съзнателни манипулации за небългарски произход на помаците са вече продукт на груби фалшификации.

Класически пример за спекулативно боравене с методите на приложната етнология са усилията българите мохамедани да бъдат обявени за „славяногласни елини“ и отделени по този начин от българската народностна общност. Добре познати са на българската общественост издадените преди години обемисти учебник, граматика и речник на т.нар. „помашки език“¹. Всеки, който дори и бегло познава новогръцката азбука, веднага ще установи, че се касае само за изписани с гръцки букви на добре познати думи и изрази от родопските народни говори.

Давам този пример, защото той по своята нелепост е много близък до това, което новопоявили се през последните десет-петнадесет години полуапокрифни писания за някакви, станали с времето славяногласни, т.е. българогласни „араби“, за каквито те се опитват да обявяват всички българи с мюсюлманско вероизповедание в Родопите. Има все пак една разлика, която произтича от нивото на компетентност на авторите на тези съзнателни фалшификации. Гръцката страна, която познава много добре историята на българската средновековна култура и сама е изпитала остротата на българското просветно движение през Възраждането, не се опитва да даде отговор на въпроса кога и как тези „славяногласни

Стоян Райчевски

елини“ са научили славянския, т.е. българския език и оставя на читателя сам да се рови в букета от народи и племена, живяли продължително време в пределите на отдавна изчезналата Византийска империя.

Новопоявилите се обаче писания за някакъв „арабски произход“² на българите мохамедани нагазват много смело и съвсем безотговорно в сложните дебати на езиковедството и забравяйки, или не знаейки, че по тези земи е имало златни векове на българската култура, на средновековни български книжовни школи и на Българско възрождение, най-нелепо заявяват, че българите мохамедани били научили българския език, т.е. езика, на който говорят и винаги са говорили техните майки, бащи и деди, в училищата на Третата българска държава, създадени от нея непосредствено след Освобождението. Абсурдността на такова твърдение става още по-голяма, когато се има предвид, че тъкмо Родопската област, където народният говор на българите мохамедани е най-близък до езика, на който са творили славянските просветители светите братя Кирил и Методий, се присъединява към Третата българска държава едва през 1912 г. В резултат на победоносната Балканска война. И още нещо, българската държава дълго време след това е поддържала мюсюлмански духовни училища, където свещената за всички мюсюлмани книга Коран се е изучавала на арабски език, но никога завършилите тези училища деца на българи мохамедани не са усвоявали и практикували на битово ниво арабски, а са продължавали да говорят помежду си на своя майчин български език.

Разполагаме с огромен езиковедски изворов материал, каквато е живата народна старина – фолклорът на българите мохамедани от времена много преди освобождението на България, т.е. много преди в Родопската област да са били открити повсеместно български народни училища, в които да е било въведено задължителното начално образование според разпоредбите на

Търновската конституция от 1879 г.

Достатъчно е да споменем двата обемисти тома с народни песни, събрани още в средата на XIX от Веркович и неговия сътрудник Гологанов: „Веда Словена. Български народни песни от предисторична и предхристиянска доба“ и „Веда словенах. Обрядни песни от езическо време. Упазени соустно предание при Македонородопските Българо-Помаци“³, чиито старинен български език е впечатлил силно най-добрите руски и европейски слависти от втората половина на XIX в.

В народния говор и фолклора на родопските българи мохамедани диалектолозите откриват стари надежни и други езикови форми на старобългарския език, характерни и за другите славянски езици, които не могат да бъдат научени в никое училище, ако не са предавани в семейна среда от майка на деца векове наред. Тъкмо във фолклора и народния говор на родопските българи мохамедани се срещат най-малко турски и персийски или други лексикални заемки, които са навлезли пак чрез турския език в другите български народни говори.

Подобна теза, която цели да внуши, че българите мохамедани имали арабски произход, не може да бъде предмет на научна дискусия, защото тя противоречи на очевидни и неопровержими исторически, етноложки и езиковедски факти и си служи с манипулации и фалшификации на историческите извори.

Те обаче не могат да бъдат подминавани с мълчание, каквато позиция би само насърчила нови упражнения и експерименти с методите на предложната етнология за сметка на единството на българската нация. Те са неподходящи за друг вид форуми – такива, които се занимават с иновации в съвременния фолклор, или за публицистични трибуни с участието на компетентни държавни органи,

където да се разискват откритията и с чувство на обществена отговорност актуални проблеми от локален и геополитически план, имащи отношение не само към съхраняването на многообразието на културното наследство, но и на единството на нацията.

В коментирания по-горе случай грубо се спекулира с позоваване на една безспорна истина, че родината на мюсюлманската религия е Арабският полуостров, за да се внушава на мюсюлманското население в Родопската област и въобще в страната, че то било от „арабски произход“, тъй както и мюсюлманската религия, но се премълчава, че същите тези земи са дали преди това на човечеството и християнската, и юдейската религия, без на кой от изповядващите ги народи в Европа, Азия, Америка или Австралия да му е минавало през ума да извежда своя произход от тази част на света. Груба и съвсем тенденциозна манипулация е това историята на мюсюлманската религия да се поднася като генеалогия за произхода на българите мохамедани. Ислямът в Родопската област и на други места по българските земи, както е много добре известно, прониква след османските завоевания на Балканите и става религия на част от завереното българско население доста по-късно.

Проповедниците на абсурдната теза за по-ранното, т.е. още преди османското нашествие, разпространение на исляма в Родопите посочват като доказателство два епиграфски паметника, които те, умислено или поради незнание, датират с цяло едно хилядолетие по-рано. Става дума за един каменен нагпис, произхождащ, както се твърди, от старата джамия в Маган, с обозначена на него година 310 по хиджра, което, ако е вярно, би трябвало да отговаря на времето между 1 май 922 и 21 април 923. Помества се и една снимка на надгробен камък от района на Маган с година 254

по хиджра, която пак би трябвало да даде (1 януари 868-20 декември 868). Истината обаче е съвсем друга. При изписването на годините в нагписи и в документи – не само в османската практика, но и в българската администрация – чак до началото на XX единиците отпред се изпускат. Така че двата тъй често показвани каменни нагписа всъщност се отнасят за хиляда години по-късен период: първият нагпис, плочата от джамията в Маган – за периода между 26 юли 1892 и 15 юли 1893 г., а вторият, надгробният камък от Маганско – съответно за времето между 27 март 1838 и 17 март 1839 г. Впрочем не само коректното разчитане на годините в двата нагписа, но и калиграфията на тяхното изписване, както и стилът и техниката на каменоделеца насочват също към XIX, а не към X век.

Едва ли е необходимо да се дават повече примери, които да разобличат нелепото твърдение за предосманското разпространяване на исляма в Родопите или за „арабския“ произход на българите мохамедани.

¹ Автор на „Гръцко-помашки речник“ (700 стр.), „Помашко-гръцки речник“ (236 стр.) и на „Грамматика на помашкия език“ (240 стр., 140 от които са Наръчник за изучаване на езика без учител) е Петрос Теохаридис, учител и езиковед, грък по народност, работил сред помаците в Южните Родопи.

² Дорсуновски, М. „История на помаците“, Кърджали, 1998; „История на ахрените (помаци)“

³ Веркович, „Веда словенах. Обрядни песни от езическо време. Упазени соустно предание при Македонородопските Българо-Помаци“, С. Петербург, 1881; Богданов, ИВ. „Веда словена и нашето време“, С/ 1991.

За това, че българите мохамедани не са „ДРУГИ“, нито „ЕТНИЧЕСКО МАЛЦИНСТВО“, а неделима част от българската общност, каквато са и българите католици и българите протестанти – четете в следващия брой

Готов е граничният пункт на Маказа

Готов е граничният контролно-пропускателен пункт на прохода Маказа. Всички постройки вече са оборудвани. На някои дори има климатици и са готови за зимата, пише в „Нов живот“.

От будката граничните полицаи ще управляват барьерите. Обозначени са лентите за автомобили и тирове. Окачен е и знакът на митницата. След ГКПП на влизане от Гърция в България е поставено голямо информационно табло, на което са посочени разрешените скорости по

пътищата в нашата страна – 50 км в час в населено място, 90 км извън населено и 130 км по магистралата. При спурване на тока веднага ще се включва агрегат. Изградена е цялостната инфраструктура – ток, водоснабдяване, обратна канализация, противопожарни кранове, тоалетни, огради, тротоари, площадки и зелени площи. Все още в района на граничния пункт не са очертани осовите линии и пешеходните пътеки. Обслужването ще бъде на едно гише. Нашата и гръцката гранична

полиция ще работят съвместно.

На разклона в Кирково вече има табела „Проход Маказа“, под нея ще се слагат табели, които ще информират шофьорите за състоянието на пътя през зимата – кога да слагат вериги и кога пътят е затворен.

Почти всеки ден автомобили с хора от различни краища на страната и от чужбина, заблудени, че проходът е отворен, пристигат на Маказа и оттам се насочват към пункта в Златоград.

Без присъствие във властта няма кой да защитава нашите позиции

От стр. 1

Участието ни в изборите показва нашите слабости и недостатъци, както и това какво е необходимо да се направи в бъдеще. Те бяха фокус за идентичност, за идентифициране на тракийската организация, за това, че тя работи усилено за реализиране на тракийската кауза. Ще припомним, че в една община концентрирахме повече внимание и там резултатите са видими - имаме кмет и шестима съветници. На немалко места имаме присъствие със съветници в общинските съвети. Всичко това може да се оцени като добро начало, но недостатъчно и несъответстващо на мащабите на СТДБ.

За съжаление тракийци, които преди 11 години са създали Политически клуб „Тракия“, не са направили необходимото за участието му в политическия живот на страната, в много ограничен формат са издигали и подкрепяли кандидати. Вероятно са имали причини за това, една от които е продължаващият диалог между ветераните тракийци и по-младото поколение, за целесъобразността от подобно участие. Моето дълбоко убеждение е, че ПРИСЪСТВИЕТО НА ТРАКИЙЦИ В ИНСТИТУЦИИТЕ НА ВЛАСТТА Е НЕОБХОДИМОСТ, ЗА ДА ИМА КОЙ ДА ЗАЩИТАВА НАШИТЕ ИНТЕРЕСИ И НАШИТЕ ПОЗИЦИИ.

Ще ми позволите да припомним един исторически факт, който никак не е случаен. Още през 1931 г. във връзка с предстоящите през юни избори за Народно събрание тракийското ръководство разпраща Окръжно №31/11.03.1931 г., в което подчертава необходимостта от влизането в парламента на тракийски депутати за защита на специфичните интереси на тракийската емиграция.

- В сравнение с други партии с дългогодишен опит ПК „Тракия“ е млада организация, без опит, без членска маса. Тя беше замислена като партия от електорален тип, но тези избори показаха, че някъде в самото ѝ създаване като че ли е заложена „бомба със закъснител“. В тракийските дружества

членуват хора с различни политически пристрастия - леви, десни, центристни, дори такива, които менят своите пристрастия в зависимост от конюнктурата на деня. Тези хора не винаги припознават в ПК „Тракия“ организацията, за която да гласуват. Коя е причината за това?

- Аз го отдам, първо, на недостатъчната и ненавременната подготовка. Второ, в нашата платформа липсва идеология в партийния смисъл на гумата. Нашата платформа е съставена от ценности, които са безспорни. В този смисъл тракийци, без да пренебрегват собствените си идеологически убеждения и мотиви, трябва да се опитат да диференцират нещата.

- В кандидатурата на президента на СТДБ застана проф. Стефан Данаилов. Мнозина смятат, че е било заради левицата. Така ли е?

- На президентските избори ние заявихме подкрепа за кандидата не защото бяха представители на политически партии, а защото се доближиха най-плътното до нашите очаквания за отстояване на тракийските интереси в тази институция. По същия начин тракийци трябва да разбират, че не срещу някого, а в полза на себе си и на тракийската организация те трябва да гласуват за кандидатите на ПК „Тракия“. Друг е въпросът, че те може да предпочитат някой друг, а не предложения кандидат. Ето, това също е част от недостатъчната подготовка. Ако ние навреме се ориентираме и поискаме мнението на тракийските организации по места, за да ни посочат подходящите хора, които да ги представляват, това ще даде по-добър краен резултат. Затова в критичния анализ на работната група за изборите акцентирахме на факта, че не е постигнато добро взаимодействие по места.

Като човек със сериозен политически опит смятам, че мнението на тракийските дружества по места трябва да бъде доминиращо. Не е правилно, както често се е практикувало досега, кандидатите

да им бъдат налагани от ПК „Тракия“. Местните тракийски дружества трябва да бъдат основният фактор, който издига или отхвърля кандидатури, те трябва да координират по места дейността на структурите на ПК „Тракия“. Ако постигнем това, мисля, че ще мотивираме тракийците за по-висока активност и подкрепа по време на избори.

- Изборите показаха, че координацията между ПК „Тракия“ и СТДБ не е съвсем на ниво. Как смятате да подобрите взаимодействието между организацията и нейния политически инструмент?

- На първо място смятам, че ръководството на СТДБ трябва да се ангажира по-сериозно с дейността на ПК „Тракия“, без това да притеснява когото ѝ да било. Притеснително би било, ако ръководството на СТДБ има изявени партийни пристрастия в една или друга посока. Когато ангажираността с ПК „Тракия“ има за цел достойно представяне на тракийци в институциите, това е обединяващо поведение в полза на тракийци. Затова смятам, че трябва да координираме дейността на двете структури.

Тракийската кауза, която ни е „завещана“ от историята, трябва да ни мотивира да работим за реализирането ѝ по мотото на стратегията „Тракия без граници“, като отчитаме съвременните европейски реалности. Убеден съм, че като тракийци трябва да осъзнаваме, че АКО НЯМАМЕ ГОВОРИТЕЛИ И СВОИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ В ИНСТИТУЦИИТЕ, НЯМА КОЙ ДА ЗАЩИТАВА ИНТЕРЕСИТЕ НИ.

- Бяхме свидетели на не особено коректна предизборна надпревара. По същество нямаше дебати. В целия предизборен маратон никой не показва сериозна политическа или икономическа програма. Просто всички сведоха предизборната надпревара в личностни доказвания. В този контекст ПК „Тракия“ нямаше как да открие важни аспекти от своята платформа.

- Нашата платформа беше добра и никой по никакъв начин

не я беше възпроизвел в собствените си програми, което е доказателство за идентичност и присъствие.

Ако ПК „Тракия“, респективно СТДБ, имащите финансови възможности за подобаващо представяне в предизборната надпревара, може би и дебатите щяха да бъдат по-съдържателни. Тракийските представители щяха да развият своите тези за силна България в Европейския съюз, за патриотизма в неговия съвременен вид. Не, разбира се, в изопачения и деформиран вид, в който някои го представят като национализъм, шовинизъм. Шовинизмът никога не е носил и няма да гонесе успехи.

Така например ние смятаме, че в българските учебници трябва по-обстойно да се изучават героичната история на революционните борби в Тракия, която е част от България. Безкористната борба в името на майка България е светла страница от нашето минало с изключително възпитателно въздействие. Не е случайно, че тракийските българи в Рогопите, в Кърджалийския район, Хасково, Сливен, Бургас... в цялата страна са особено чувствителни на тема патриотизъм и към опитите историческите несправедливости да се превърнат в съвременни ценности. Веруюто на тракийци не е желание за мъст и реванш, а дълбоко осъзната необходимост да се работи за единна и силна България.

- Това, че не всички партии имаха възможност за дебати поради финансови ограничения, не ограничавали свободата на избора на хората?

- Да, изборът е предрешен между и от силните на деня. Другото мнение го няма, защото няма финансови средства, няма достъп до медиите. А в съвременното политическо състезание който го няма в медиите, го няма никъде. Но вината за това, че малки партии, които нямат финанси, не се допускаха до медиите, е отговорност и на управляващи, и на опозиция.

- И политици, и социолози, и журналисти бяха единдушни, когато ставаше дума за изборния хаос. Може ли да се каже, че

този хаос повлия и върху резултатите на тракийските кандидатури?

- Всички парламентарно представени партии носят отговорност за този хаос. Опозицията, която се опитва да снесе от себе си тази отговорност, не е права. Явно аргументите, с които си е служила, за да доказва, че не е необходимо да се съчетават местни с президентски избори, не са били достатъчно силни, за да убедят парламента като институция да не допуска това. Второ, самите закони, които се приемаха, създадоха предпоставки да не бъде особено ясна системата за провеждането на тези избори. Така напр. някои хора бяха изключени от списъците за участие в изборите. Имам колега, който дълго време е работил в посолство в чужбина, върнал се преди 4-5 години, но тази есен, когато отива да гласува, му казали, че може да гласува за президент, но за местните избори нямам право. Защо? Трябвало да се регистрира по специален ред. Но нали грижа на държавата е тя да създаде предпоставки гражданите да упражнят конституционните си права! Така изключиха от изборите 300-400 хиляди души.

- Не е ли нарушено тогава демократичното право на гражданите да гласува, след като някой го лишават от него не по негова вина?

- Точно така. На практика законодателят не е изпълнил конституционните си задължения да осигури пълноценно упражняване на конституционното право - активното изборно право на всеки гражданин.

- Всичко това вкупом не е ли заплаха за демокрацията у нас?

- Ако това се утвърди и не послужи като сигнал за промени и поуки за следващите избори и ако тези процеси се задълбочат, разбира се, че има опасност. Не трябва да се допуска подобно нещо! Аз съм сигурен, че няма да се случи, защото корективи има - и като опит на по-развитите страни, и от наши партньори в Европейския съюз, и като способност ние, българите, да правим верни изводи от собствените си грешки.

В няколко реда

■ На 23 ноември т.г. председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Премянов бе на работно посещение в Търговище, Шумен, Велико Търново, Бяла и Варна, където има срещи с председателите на тракийските дружества за обсъждане на оперативните задачи и перспективите за развитие на тракийските организации от тези региони.

■ По-късно същия ден председателят на СТДБ взе участие в кръгла маса на тема „Християнското семейство“, организирана от бургаските тракийци по идея на доц. Маруся Любчева, член на Върховния комитет и почетен предсе-

гател на ТД „Екзарх Антим I“ – Бургас. На кръглата маса основен доклад изнесе проф. г.ф.-н.Марияна Пързулова, а съдоклади – Петя Пеева и Десислава Генава.

■ Красимир Премянов има кратки срещи и с тракийци в Карнобат, Поморие и Созопол.

■ На следващия ден работната обиколка на председателя на СТДБ продължи с участие в заседанието на Управителния съвет на тракийско дружество „Одринска епопея“ - Стара Загора, а по-късно от името на Централното ръководство представи на читалището в с. Ракитница стелажи за библиотеката на дружеството.

■ Представителна група от ръководството на СТДБ, водена от председателя Красимир Премянов, проведе среща с кмета на община Сангански Андон Тотев и му връчи автентичен портрет на Яне Сангански.

■ Групата присъства и на отчетно-изборното събрание на тракийското дружество „Капитан Петко Войвода“ - Перник. В своето изказване Красимир Премянов запозна членовете на организацията с приоритетите в дейността на СТДБ и набеляза посоките за подобряване на взаимодействието между местното тракийско дружество и централното ръководство.

УТОЧНЕНИЕ

След заседанието на ЦР на СТДБ от 19 ноември т.г. всички тракийски дружества получиха писмо, което информира членовете на организацията за решението, приети на заседанието. Една от основните точки бе сформирани на работна група, която да направи по-задълбочен, пълен и обобщаващ анализ на преминалите президентски и местни избори. Пълният състав на работната група е: Красимир Премянов (ръководител), ген. Тодор Бояджиев, Петра Мечева, Маруся Любчева, ген.-майор Нонка Матова, г-р Елена Алекова, Чавдар Георгиев, Методи Бунджулов и Антоанета Йотова.

Д.и.н. Милка ЧУКЛЕВА*

Георги Попкиров живее и работи в Бургас от 1920 до 1957 г. Това е най-активният период от живота му.

„Поради стечение на обстоятелствата Бургас стана местожителство на най-многобройната група от тракийски бежанци. Но освен по броя на хората тук тракийските бежанци имат и второ едно преимущество – в тяхната среда има и най-много, и най-издигнати интелектуални сили“ (из речта на благотворителна вечеринка, организирана от Бургаското тракийско дружество, 1938 г.).

Георги Попкиров откликва бързо на всички най-наболели проблеми, свързани със съдбата на многострадалните тракийски изселници, а именно: да се помогне на лозенградските бежанци да се завърнат по родните си места; да се осигурят жилища за бедните; да се даде възможност на най-бедните и способни тракийски деца да учат, като за целта се изгради дом-пансион; да се съдейства за възстановяване единството на тракийската организация след разцеплението ѝ през 1922 г. Това са само част от трудните и отговорни задачи, които Георги Попкиров си поставя за разрешаване като председател на културно-благотворителното дружество „Тракия“, дългогодишен председател на Строителния комитет на тракийския дом-пансион и като автор на многобройни речи, доклади, позиви, писма и протестни резолюции.

Във връзка с проблема за завръщането на лозенградските бежанци по родните им места бургаското дружество „Тракия“ под председателството на Георги Попкиров организира поредица от митинги и манифестации. Приетите на тях резолюции тракийци поднасят на английския, френския и италианския консул в Бургас.

* Авторката е внучка на г-р Георги Попкиров.

С тъга по родна Тракия

Деятелността на г-р Георги Попкиров в Бургас

За такъв митинг, на който говорят Георги Попкиров, Димитър Чорбаджийски и Георги Лазов, съобщава в „Фар“ под заглавие „Тракийската манифестация“ (2 април 1922 г.). Вестниците „Епоха“ и „Зора“ публикуват текста на телеграмата от тракийците в Бургас до министър-председателя на България:

„Тракийците, събрани в Бургас, Ви молят да разрешите на лозенградските бежанци, пристигнали в Свиленград, разотиването при близките им в Царството. Жестоко е държането им на открито при страха за връщане обратно. Нека се икономисат по-натъшните страдания на тези многострадалци, които напускат родното място поради непоносим живот... Председател на събрание-то: Г. Попкиров.“

По повод на новата вълна от насилие над тракийското население, останало по родните места, Георги Попкиров държи реч на митинг, на който са приети резолюция до Великите сили и молба за помощ до българското правителство.

С присъщата си енергия, борчески дух и чувство за справедливост Георги Попкиров реагира на вестта за разцеплението на тракийската организация в София, което той нарича „безумно“. От името на бургаското дружество „Тракия“, чийто председател е тогава, изпраща „Окръжно...“ до всички клонове на дружество „Тракия“ в Царството, за да предупреди за голямата опасност от подобни деяния. Предлага да бъде избрано ново управително тяло на единната организация на всички тракийски бежанци. За целта е необходимо „да се свика Шести редовен конгрес на дружество-

то в София на 12 юли 1922 г.“.

Георги Попкиров, Георги Бежанов и Любен Костов водят делегацията, която през 1925 г. пристига в Бургас начело с г-н Крамер - председател на международното дружество „Червен кръст“ в Женева, за установяване тежкото положение на тракийските бежанци в България.

За активната му дейност Георги Попкиров е избран от Шести редовен тракийски събор за допълнителен член на Централното бюро на културно-благотворителното дружество „Тракия“ в София на мястото на заминалия в странство проф. Димитър Михалчев.

Характерно за бургаския период от дейността на Георги Попкиров е голямото внимание, което той отделя на младото поколение:

„За бедното и способното трябва да се създадат условия, за да вкусят и те от онова образование и възпитание, което ще им е нужно, за да бъдат не само достойни носители на нашите чувства и идеали спрямо родината ни, но и да ги реализират. Ето тези чувства и съображения са ни накарали да вземем инициативата за издигане в Бургас на един тракийски дом-пансион (из писмо до благодетеля Димитър Кудоглу).

Построяването на този дом Георги Попкиров смята за велико дело, а самият дом нарича „фар“, така като назовава Одринската гимназия в словото си при завършването ѝ. Решението да има в Бургас такъв „просветно-възпитателен институт“ е взето от група тракийски дейатели на 10 февруари 1926 г. Избран е Строителен комитет от 81 души, сред които: Георги поп Аянов, г-р Владимир

Бурилков, Петко Чорбаджиев-Росен, Спирос Воденичаров, Димитър Чорбаджийски, Атанас Калфов и др. Председател е Георги Попкиров - лекар в мъжката гимназия, секретар: Панайот Павлов - учител и касиер: Димитър Костов - комисионер. Организиран фонд „Тракийски дом-пансион“ с три комисии за набирание на средства чрез благотворителни вечеринки, лотарии, гарения...

„Нека покажем пред нашите бургаски съграждани, че тракийските българи са надъхани с истинско родолюбие, с творчески стремеж и силна привързаност към просветата“ (из речта при откриването на благотворителна вечеринка, 1936 г.).

За набирането на средства Георги Попкиров изпраща писма с кочани, лотарийни билети и позиви от тракийци до частни лица, организации и институции. Със събраните доброволни гарения е построено кино „Тракия“ с помещенията на дружеството над него, но изграждането на дом-пансиона за съжаление не се осъществява.

Георги Попкиров участва в Балканската, Първата и Втората световна война като началник на Одринската военна болница, дружинен лекар на 40-и пехотен беломорски полк на позиция Карабаир, началник на 10-и дивизионен лазарет в село Радулово (Драмско), началник на III дивизионна болница в Сливен. За голямото усърдие и всеотдайност в работата е награден с орден и пет медала, последният от които е от Върховния съвет на СССР „За победа над Германия във Великата отечествена война (1941-1945 г.). Но най-голямата награда за Георги Попкиров са доверието и уважението,

с които се ползва сред братята тракийци (както той винаги се обръща към тях), признателността от многобройните излекувани от него пациенти и обичта на вярната съпруга Мария, на двете му дъщери Румяна и Павлина, на сина - световноизвестния хирург Стоян Попкиров и на шестимата му внуци. Като лекар - специалист по вътрешни и очни болести, е известен освен с високия си патриотизъм и с това, че лекува бедните безплатно. На лекарската му бланка в Дедеагач е написано: „Приема ежедневно бедните - безплатно“.

В Бургас безплатно обслужва кварталите „Комлука“, „Акациите“ и жп района. До болните на по-далечни разстояния достига по всяко време на денонощието с каручка, която сам си е изрисувал с цветни бои. Работи като старши ординатор и началник на вътрешно отделение в Държавната първостепенна болница, училищен лекар в Бургаската мъжка реална гимназия, в Държавната търговска гимназия „Княз Симеон Търновски“, лекар-консултант при бургаския жп санитарен район, доверен лекар на телеграфопощенската станция - Бургас, зав. отделение в тубдиспансера, откъдето се пенсионира и където напуска този свят на 28 ноември 1957 г.

До края на земния си път г-р Георги Попкиров тъгува за родната Тракия...

„Ние не ще забравим милата си родина. Макар и тук, на бреговете на Черно море, ние непрестанно мислим за Бялото море – за естествения излаз на българския народ към откритите морета“ (из писмо до Димитър Кудоглу). „Нека видят и разберат всички, че за свидната наша родна Тракия, откъсната по насилствен начин от майка България, както дете се откъсва от скута на майка си, се е тъгувало и работело и че и сега искрено се желае нейното възвръщане“ (из писмо до г-н Димитър Костов - член на Тракийската организация в София).

ТРАКИЙСКАТА ИСТОРИЯ В СНИМКИ

Уважаеми тракийци!

С публикуването на тази стара фотография започваме нова рубрика - „Тракийската история в снимки“. Приканваме ви да разровите архивите и да ни изпратите снимки, оставени от вашите предци, като дадете възможно най-изчерпателни сведения във връзка с тях.

Снимките можете да изпращате на имейл vesttrakia@abv.bg или по пощата (копие).

Да си спомним за нашите предци с любов!

Чакаме вашите снимки!

Дедеагач, 1 октомври 1919 г.

Д-р Георги Попкиров, кмет на града, произнася реч на многохиляден митинг против насилствените клаузи на Ньойския договор. Тази историческа снимка е от личния архив на тракийския деец. Съхранява се в Държавния архив – Бургас. Публикувана е във вестниците от онова време „Народни права“, „Завет“, „Вестник на вестниците“, „Вечерна бургаска среща“, „Бургас днес“.

Проф. Васил Проданов е новият директор на Тракийския научен институт

От стр. 1

Красимир Премянов изтъкна заслугите на досегашния директор на ТНИ: „Проф. Иван Филчев достойно продължи своите предшественици и убедено работи за осъществяването на тракийската кауза. Затова Централното ръководство на СТДБ взе решение да го награди с най-високото отличие на организацията - златен медал с лента „Капитан Петко Войвода“. Отличието му бе връчено от Красимир Премянов.

На събранието бяха избрани и нови членове на ТНИ. Бе предложено ново ръководство. За директор на Тракийския научен институт единодушно бе избран член-кор. проф. д.ф.н. Васил Проданов. Членовете на Управителния съвет станаха още проф.

Божидар Димитров, проф. Иван Маразов, проф. Анна Недялкова, проф. Светла Тошкова, проф. Таня Неделчева и н.с. д.и.н. Ваня Стоянова. За членове на Контролната комисия бяха утвърдени проф. То-

Красимир Премянов връчва на проф. Иван Филчев златен медал с лента „Капитан Петко Войвода“

гор Кирев, проф. Георги Митринов и Надежда Негкова.

Новоизбраният директор проф. Васил Проданов посочи приоритетите, към които ТНИ ще се придържа в бъдещата си

дейност: изследване и проучване на наследството на тракийските българи в контекста на 100-годишнината от Балканската война, от разоренето им през 1913 г. и др.; внимание към сегашното

състояние и бъдещото развитие на регион Тракия в контекста на интеграцията ни в Европа, радикалните промени в геополитическото структуриране на Балканите (появата за 20 години на 7 нови гържави, сриването на Гърция, която беше баланс спрямо Турция); организиране на дискусия в ТНИ, свързана със стратегията „Тракия без граници“ в контекста на съвременните условия; разширяване на пространството на ТНИ – в интернет и публичното пространство; активизиране на научния живот в контекста на променящите се реалности и др.

В. „Тракия“

Интервю с ПРОФ. ВАСИЛ ПРОДАНОВ, новия директор на Тракийския научен институт, четете в следващия брой

С въгъхновеност и отговорност

Експозе от доклада на проф. Иван ФИЛЧЕВ

В най-общ план дейността през последните пет години се изразяваше в провеждане на теоретични конференции, издания и стимулиране на филиалите по региони.

ТЕОРЕТИЧНИ КОНФЕРЕНЦИИ И БЕЛЕЖИТИ ГОДИШНИНИ

Тракийският научен институт (ТНИ) участва активно в разработването на новата стратегия на тракийската организация, възприета на международната конференция през 2006 г. в Стара Загора на тема „Интеграция на Тракия в рамките на Европейския съюз“. Научно-практическият труд бе разработен от Националния център за териториално развитие от ТНИ с ръководител ст.н.с. Костадин Карамитрев и проф. Делчо Порязов. Общата констатация на конференцията бе, че днес България, Гърция и Турция споделят еднакви ценостни идеали и могат успешно да си сътрудничат. На конференцията се дискутираха и въпроси по създаването и развитието на Еврорегион Тракия. А това доближава до лозунгите на тракийци „Тракия без граници“ и „Интеграция на Тракия в рамките на Европейския съюз“ като част от новата стратегия, приета по-късно от ХХІ конгрес на СТДБ.

На 14-15 декември 2007 г. в Кюстендил се провежда международна конференция на тема „Конгреси и програмни документи за историята и културата на българските земи под чужда власт“.

На 95-годишнината от трагедията на тракийските българи през лятото на 1913 г. бе посветена конференцията в началото на октомври 2008 г. в гр. Кърджали. Основен доклад изнесе проф. Делчо Порязов. В разискванията се включиха 17 души научни работници и музейни сътрудници като проф. Петър Петров, доц. Маруся Любчева, ст.н.с. Стоян Райчевски и др.

През септември 2009 г. във Варна се организира научна конференция по повод 165-годишнината на Капитан Петко Войвода. За него говори проф. Дойно Дойнов.

В настоящата 2011 г. представителите на ТНИ участваха в три научни конференции: в Македонския научен институт, посветена на българското апостолство, където се представи дейността на Михаил Герджиков; в Смолян, посветена на Христо Караманджуков и неговата революционна борба в Родопите и Странджа. Третата конференция бе в Бургас на тракийското гружество „Антим I“, посветена на годишнината от освобождението на България. Темата на ТНИ бе „Тракийското

движение и българската националноосвободителна идея“.

ИЗДАТЕЛСКА ДЕЙНОСТ НА ТНИ

В издателската дейност на института първостепенно място се обръща на книгите „Известия на ТНИ“. Успехите тук са безспорни. За сравнение ще посочим, че Книга първа излиза през 1965 г., а Книга втора през 1970 г. След това настъпва продължителна пауза от 32 години, защото Книга трета излиза през 2002 г., т.е. в началото на мандата на настоящия Управителен съвет. След това ежегодно се издава по един брой, за да се достигне до Книга десета през 2010 г. Осигурени са качествено издаване и оформление от Академичното издателство на БАН. В броевете са установени твърди рубрики като: студии и статии, дейци на тракийското движение, документални свидетелства и книгопис, отзиви и рецензии.

Поради недостиг на финансови средства издаването на книги и брошури бе твърде оскъдно. Заслужават по-сериозна оценка главно три произведения: трудът на ст.н.с. Румен Караганев „България и нейната национална политика за излиза на Бяло море 1919-1941 г.“. Вторият значителен труд е „Тракийският въпрос и тракийското движение в България“ на проф. Иван Филчев. Третата книга е „Погромът на тракийските българи през 1913 г. Разорение и етническо изтребление“ от проф. Делчо Порязов.

В заключение можем да отчетем, че за изминалите два мандата Тракийският научен институт е постигнал оптималните - за условията, при които работеше - резултати.

Първо. Разширил е географската карта на изяви от Варна до Смолян и от Русе до Кърджали, като е участвал и в конференции в Благоевград, Кюстендил и Разлог.

Второ. Установил е творчески връзки с институтите по история и балканистика към БАН, Института за философски изследвания, Общонационалния комитет „Васил Левски“, Македонския научен институт, Военна академия „Г. С. Раковски“ и др.

Трето. Членовете на ТНИ участват редовно в периодичния печат по важни въпроси от тракийското минало и тракийската кауза на съвременния етап.

Всички тези прояви не само утвърждават позициите на ТНИ, но и дават широка гласност на тракийските проблеми изобщо.

Работим за каузата на тракийци

Отчетно-изборно събрание на гружество „Тракия“ в София

Димитринка СМОЛЕВА

На 28 ноември 2011 година се проведе отчетно-изборно събрание на Софийското тракийско гружество. В Тракийския дом дойдоха Красимир Премянов, председател на СТДБ, ген. Тодор Бояджиев, зам.-председател, членовете на Върховния комитет проф. Делчо Порязов, проф. Иван Филчев, Недялко Комнев и секретарят на СТДБ Методи Бунджулов.

Събранието откри инж. Величко Пачилов, досегашен председател на гружеството. Участниците почетоха паметта на напусналите редиците на тракийското движение Костадин Карамитрев, почетен председател на СТДБ, и проф. Димитър Шишманов.

Доклад за дейността на гружеството за периода 2005-2011 г. изнесе Величко Пачилов. Протокол на Контролната комисия за резултатите от извършената ревизия на финансово-отчетната дейност на гружеството прочете Димитринка Смолева.

По отчетния доклад и протокола станаха оживени разисквания, за дадени бяха редица въпроси към докладващите.

Председателят Красимир Премянов поздравя присъстващите от името на ЦР на СТДБ и се спря на основните задачи и прояви на Съюза като обществено-патриотична организация, изтъквайки сложността и трудностите, които трябва да се преодоляват в защита правата на нейните членове. Той оцени високо дейността на гружеството и неговото ръководство и награди Величко Пачилов с най-високото отличие – златен медал с лента „Капитан Петко Войвода“.

Събранието единодушно избра за председател на тракийското гружество в София Николай Димитров, член на ЦР на СТДБ. В новото ръководство на гружеството влязоха още инж. Стефан Начев, зам.-председател, Божана Богданова, Стойчо Атанасов, проф. Стефан Паскалев, Петко Станков, инж. Димитринка Смолева, Георги Илиев и Данаил Ставрев, организационен секретар. Одобрена бе и напълно обновената контролно-ревизионната комисия: Недялко Комнев, председател, Васка Костадинова, Петко Стамболиев и Донка Стаменова.

Отчетно-изборно събрание на ТД „Огринска епопея“ в Стара Загора

На 3 декември т.г. в сградата на Тракийско гружество „Огринска епопея“ в Стара Загора се проведе делегатско отчетно-изборно събрание на местното тракийско гружество. Като гост от ЦР на СТДБ присъстваше Димитър Шалапатов, член на Върховния комитет.

Председателят на гружество Петра Мечева направи задълбочен и аналитичен отчет за дейността на старозагорските тракийци през изтеклия период. Специално внимание бе отделено на работата с тракийските жени, деца и младежи. Поставен беше и въпросът за участието на тракийци в политиката. Делегатите прехва отчета, а в последвалите разисквания по него изказалите се подкрепиха направените предложения за дейността на гружеството през 2012 г.

За председател на тракийско гружество „Огринска епопея“ бе преизбрана Петра Мечева. Членове на новия Управителен съвет станаха проф. Иван Станков, ректор на Тракийския университет, проф. Иван Божков, г-р Л. Стоянов, Любена Дойчева, Мила Минева, Радка Богданова, Хр. Вичев.

Отчетно-изборно събрание на ТД „Екзарх Антим I“ в Бургас

На 4 декември т.г. в кино „Тракия“ в Бургас се проведе делегатско отчетно-изборно събрание на местното тракийско гружество. Гост от ЦР на СТДБ беше ген. Тодор Бояджиев.

Отчет за дейността на гружество през изтеклия период направи председателят Лазар Налбантов. Делегатите прехва отчета, а в последвалите разисквания по него изказалите се констатираха, че бургаската тракийска организация е работила целенасочено за каузата на тракийци.

За председател на тракийското гружество в Бургас бе преизбран Лазар Налбантов. Делегатите гласуваха Управителният съвет да се състои от 11 души. Новите попълнения в УС са Стоя Янчева, Петя Пеева, Ирина Енчева, Петко Янговозов.

Друг такъв войвода нямаме

167 години от рождението на Капитан Петко Войвода

ИВАН ГАЩИЛОВ

За деловите и военните качества на Капитан Петко Войвода трябва да се пише, но каквото и да се напише, трудно би се изчерпало всичко. Каквато и оценка да направим от това, което знаем, бихме го поставили на госта висок пиедестал във военната йерархия. Той е надхитрял, огорчавал и побеждавал паши, валии и имперски величия от разни рангове. Всявал е страх сред тиранина. Предизвиквал е гордост и спокойствие сред населението.

При многобройните схватки с турците прилагал различни хитрости, които не се вместили в тогавашните правила за водене на бойни действия, затова заслужават внимание и по-пълно проучване. Познавал е отлично действията на тези, които искали да го заловят, и през целия си живот доказал на дело несломимата си воля и безстрашие.

Човекът, който носел по тялото си 33 рани за свободата на България, участвал в 100 сражения и рискувал живота си стотици пъти, е хайдутувал 18 години.

Неговият живот е бил безкрайна върволица от случаи, премеждия и опасности. Войводата бил убеден, че за да оцелее и да е полезен за поробеното си отечество, трябва ежедневно да надхитря врага, иначе не би било възможно неговото и на четата оцеляване. Той е роден да побеждава. Знаел е, че силата му е във вярата, която го направлявала. От душманите не се страхувал, мозъкът му сечал като брадва, затова поражение не знаел. Появявал се на неочаквани места. Този доблестен българин усвоил до съвършенство хайдушката тактика за водене на бойни действия, живеел с голямата и съкровена мечта да види България свободна. Единствен от войводите завършил военно училище. Един от главните създатели на организираното хайдушко движение. Неговата хайдушка чета, достигаща 400 човека, е единствената, която има устав. Решенията му в схватките с врага са оригинални и завършват с успех. Приемал нещата такива, каквито са, и ги решавал, без да губи време. Има нещо изумително в неговата личност с тези нестандартни действия - чисти, строго разчетени и ценни във

всяко отношение. Волята му за победа е непреклонна.

Майсторството в ръководенето на четата и излизането от трудни и привидно безизходни ситуации е довело го до предел. Тези му качества кореспондират с резултатите от действията му. Правел е така, че всичко да става, както той е решил. В дългото си хайдутуване той узрява като личност. Знаел, че всичко е несигурно и неокончателно, но пък е важно за борбата. Разсъждавал трезво, затова и вземал точни решения. Загадъчността и неизвестността не са го плашели. Бил убеден, че не трябва да греши. Желанието за победа осмисляло действията му.

За неговата честност, смелост и справедливост каквото и да изречем, ще е приблизително. Той не с думи, а с дела назовавал нещата. Слаби места в характера му нямало. Не са го блазнали жени, нито вино. Бил неподкупен, затова подвизите му са големи. Непрестанните преследвания от турците са го карали да е недоверчив. Но от друга страна бил великодушен, различавал истината от лъжата, ненавиждал несправедливостта. Жестоко наказвал прегателите и злосторниците, които съдел лично. Знаел правилото, че най-големите победи се печелят без битки и при възможност го спазвал.

Притежавал удивителна скромност, не парадирал със заслуги и геройства. В това се състои и силата на характера му. Няма е неомисля и чудатости. Въпреки всички изпитания на времето той излиза победител не само през робството, но и след това, и се превръща в един от колосите на националноосвободителното движение.

Обаятелна личност, притежавал необикновена смелост и тънка изобретателност. Появявал рядка съобразителност и хитрост, които неведнъж го спасявали от смърт. Всички негови удари били бързи и изненадващи, а решенията блестящи и непредсказуеми. Готов бил себе си да рискува, но хората си да запази. Рицарското му великодушие не е познато нито в епохата на старото хайдутство, нито във времето на новото. Притежавал съвършено самообладание и изумителна досетливост. Прилаганите от него бойни маневри по оригиналност и находчивост са

образец в хайдушката борба, особено ръкопашните схватки, които винаги предвождал. Имал голяма човешка сила и чиста духова висота на истински герой. С военната си гарба превъзхождал своите преследвачи. При всички схватки умело разгадавал ходовете им и много бързо им противодествал. Личният му пример като войвода и герой карал хайдутите да са готови да жертват живота си.

Описанията на подвизите му звучат като легенди и измислени приказки за юнаци, но истината за събитията се потвърждава от участниците в тях. Животът му не е легенда, а действителност, част от нашата история. Храбър и неуморим, примерът му кара много тракийци и родопчани да го последват. Популярността му е толкова голяма, че е възпят в 60 песни. Друг такъв войвода нямаме.

Забележителна е битката в местността Куртбургджак на левия бряг на река Марица. Тук от бабаитлъка на Осман паша не остава нищо. Известен е и случаят в крепостта Сир, където планът на Петко войвода е невероятно рискован и опасен. Ами какъв голям кураж се иска да влезеш в дома на еничския каймаканин Тахир бей и да го накараш да приеме безусловно всички твои искания! Интересно е и играта с жандармерийския началник в Огрин Арап Хасан, а френският каймаканин Мустафа Сусан нарича Петко Войвода в свое писмо „горски самоуправен владетел“. Много находчиво Петко се разправя и с Тахир бей, който искал да запали рогното му село Доганхисар, както и с друг душманин - Калън Тома, и т.н.

Той устоява на всички битки и мъчения от страна на поробителя, но не му остават сили да се пребори с българските си врагове. Сърцето му не издържа да гледа своеволията в новоосвободена България. Позор за всички Турчевци, които прахтаха преждевременно националния герой в гроба!

Капитан Петко Войвода остава трайна дияра след себе си. Повече от столетие ни дели от героичната му смърт, но времето не е заличило тази дияра, очертана от подвизите му. Той е пример за патриотизъм и родолюбие за сегашните и за идните поколения.

Поклон пред паметта на легендарния войвода!

ПРЕДСТАВИТЕЛИ ПО ГРАДОВЕ НА ВЕСТНИК „ТРАКИЯ“ ЗА

АБОНАМЕНТ 2012

При нашите представители може да се абонира по всяко време на годината

№	ТРАКИЙСКО ДРУЖЕСТВО	ПРЕДСТАВИТЕЛ	ТЕЛЕФОН
1.	Варна	Мирослава Бозова	052/ 69 18 81
2.	Тракийско дружество „Капитан Петко Войвода“ – Варна	Роза Воденичарова	052/ 60 16 29
3.	Тракийско дружество „Екзарх Антим I“ – Бургас	Ирина Енчева	056/ 84 14 15
4.	Тракийско дружество „Огринска епопея“ – Стара Загора	Елена Димитрова	042/ 63 00 93
5.	Тракийско дружество „Войвода Руси Славов“ – Пловдив	Ели Гьорева	032/ 69 90 24
6.	Тракийско дружество „Димитър Магжаров“ – Кърджали	Пенка Атанасова	0878 650 497
7.	Тракийско дружество „Георги Сапунаров“ – Хасково	Мария Дамянова	038/ 66 43 79
8.	Дружество „Тракия“ – Ямбол	Керанка Темелкова	046/ 66 35 40
9.	Дружество „Тракия“ – София	Димитрина Смолева	0886 746 044
10.	Дружество „Тракия“ – Русе	Денка Милева	0878 276 403
11.	Дружество „Тракия“ – Шумен	Златко Попчев	054/ 88 78 65 0889 958 211
12.	Тракийско дружество „Лазар Магжаров“ – Сливен	Кръстьо Станчев	044/ 68 03 88
13.	Тракийско дружество „Капитан Петко Войвода“ – Перник	Недка Господинова	076/ 60 08 88
14.	Тракийско дружество „Доц. Ламби Данаилов“ – Смолян	Андрей Печилков	0301/ 8 18 31
15.	Тракийско дружество „Подгем“ – Плевен	Йордан Гевреков	064/ 68 28 16 0878 682 816
16.	Тракийско дружество „Царевец 2011“ – Велико Търново	Любомир Петров	0884 563 435
17.	Тракийско дружество „Стоян Маврудиев“ – Търговище	Янка Спасова	0887 623 381
18.	Тракийско дружество „Бойко Чавдаров“ – Харманли	Валентина Вангелова	0887 132 255

ТРАКИЯ - орган на Съюза на тракийските дружества в България - София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А

Печат: ИК „Илинда“

Абонирайте се!

Каталожен номер

759

Издава: Централното ръководство
Историко-политически коментатор: проф. Иван ФИЛЧЕВ
Главен редактор: г-р Елена АЛЕКОВА, отговорен редактор: Богдан БОНЕВ
e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел.02/986 71 26; факс: 02/ 987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)
IBAN: BG34STSA9300001682816 **BIC:** STSABGSF
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ - София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Михаил ЖЕЛЯЗКОВ (Бургас) - 056(86 16 76; Веселина АЛЕКСИЕВА (Варна) - 0888 89 59 27; Наско ТОДОРОВ - 0878 83 39 92; Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) - 076(60 13 67; Бойка БОРАДЖИЕВА (Пловдив) - 032(67 35 18; Михаил МИХАЙЛОВ (Сливен) - 044(62 48 53; Виолета ФИЛИПОВА (Смолян) - 0301(63 008; Златка МИХАЙЛОВА (Хасково) - 038(66 58 22; Маргарита НАЧКОВА (Шумен) - 054(86 99 52; Мария ИВАНОВА (Ямбол) - 046(66 35 40

Трябва да сме екипът на Сливен

Ген. Колю Милев е новият кмет на Сливен, подкрепен от тракийци

Валерия ТОДОРОВА

На 8 ноември 2011 г. новият кмет на Сливен Колю Милев и новоизбраните общински съветници положили клетва и встъпили в длъжност. Това стана на церемония в заседателната зала на общинската администрация. При обръщението си към присъстващите кметът Колю Милев каза: „В тази зала сме хората, от които зависи съдбата на община Сливен. Сливнали ни дадохме доверието си, за да вземаме решения от тяхно име. Но не само. Към нас са отправени големи очаквания и искания за промяна, за действие, за излизане от кризата... От днес нататък ние не можем да сме самостоятелни играчи, а трябва да сме екипът на Сливен.“

- Господин Милев, кои ще бъдат принципите в бъдещата ви работа?

Откритост, честност, с лице към проблемите. Ред и закон са силната опора, които могат да ме водят напред и да осигурят справедливост. А принципите, по които ще се работи в администрацията, трябва да са деловитост, пестеливост, всеотдайност при изпълнение на служебните задължения и работа в полза на гражданите и Сливен.

- С кои най-важни задачи започвате своята дейност като кмет?

Започваме с преглед на състоянието на общината и на досегашната дейност на администрацията, финансовите

Настоящият кмет на Сливен Колю Милев в службата си като офицер в Българската армия е преминал през командни длъжности във всички войскови единици: от командир на взвод до командир на бригада. От 2008 г. е с чин бригаден генерал. Има медал „За заслуги“, връчен от президента на България за успешната му работа като главен координатор на поделенията от БА, участвали в борбата с наводненията по поречието на река Дунав през 2005-2006 г.

Ген. Колю Милев е инженер по подемно-транспортни, пътно-строителни и специални машини. Ръководил е изграждането на военни и промишлени инфраструктурни проекти. Завършил е ВНВУ „Васил Левски“ и Военна академия „Г.С. Раковски“ - София. Първенец на випуска и на Генералщабния факултет към ВА.

Двадесет години от професионалната му кариера са свързани със Сливен. До 1996 г. е командир на Инженерно-сапъорния полк в с. Сотиря. Шест години е командир на 55-а инженерно-сапъорна бригада. Командир е на най-голямата механизирани бригада в Българската армия - 61-ва Стрямска механизирани бригада в Карлово.

Роден е през 1953 г. в с. Рудник.

договори и обществените поръчки. Анализът от този преглед ще бъде представен пред гражданите на Сливен. Предприемаме спешни мерки във връзка със спрени европейски средства. Ще изготвим нови правила за отношенията на общината с бизнеса. Отношения прозрачни, равноправни, чисти от лобистки намеси. И подпомагане създаването на добра среда за гребния и средния бизнес. Образованието и духовността ще бъдат приоритетна задача, чрез която да превърнем Сливен в културен и духовен център.

- Какви по-точно са мерките, чрез които ще се справите със спрени средства по ИСПА?

Важен политически ход е да изчистим образа на Сливен от корупционния етикет, за да

получим отново доверие към община Сливен както в София, така и в Брюксел. За целта ще бъдат ангажирани експерти и професионалисти на местно ниво и потърсена подкрепата на влиятелни български евродепутати и парламентаристи от всички политически партии. Не може да се разчита само на субсидии от държавата и на общинския бюджет, който ще е крайно оскъден. Трябва да направим всичко възможно за изпълнение на проекти по европейски програми.

- Вашата роля като кмет на всички в града?

От встъпването ми в длъжност вече съм кмет на всички граждани. Всички заслужават внимание и грижа, всички имат своите законови права, всички са граждани на Сливен.

- Кои етапи от Военната

си кариера ще откриете?

През периода 1989-1996

г. стъпка по стъпка станах командир и управленец в сливненския инженерно-сапъорния полк - Сотиря.

Като важен етап за мен откроявам и 2002-2008 г., когато бях командир на 55-и и на инженерно-сапъорен полк в Белене. Също и като командир на 61-ва Стрямска механизирани бригада в Карлово.

Голямо изпитание и отговорност за мен бяха наводненията в Искърското дефиле, а през 2006 г. и по поречието на река Дунав в участъка от Ново село до Силистра. Бях назначен за главен координатор на поделенията, които трябваше да предотвратят наводнения, разрушения и жертви в участъка от Ново село, Видинско, до Силистра. Изправянето лице в лице с природата

и с нейната стихия е една от големите и страшни битки. Това са моментите на най-голямо напрежение в живота ми. Важното е, че не се стигна до жертви и големи щети. Оттогава помня един важен урок - най-ценното на този свят е човешкият живот.

- Само допреди година вие бяхте командир на 61-ва Стрямска механизирани бригада в Карлово. Какво ще кажете за този период?

Тя е най-голямата механизирани бригада в Българската армия. Под мое командване бригадата премина сертификация пред НАТО за участие в пълния спектър на операции на Алианса. В бригадата се подготвят основните български контингенти за военни мисии зад граница.

- Ще обобщите ли какво ви даде военната кариера?

Службата в Българската армия ми даде възможност да натрупам управленски опит. Да вземам бързи и адекватни решения в трудни ситуации.

- Прегледа ви среща с тракийското гружество „Лазар Маджаров“ в града.

Ценя тяхната слотеност, общност на идеи, осмисленост на родовото начало, пиетета към корена, преклонението към тежката бежанска съдба на предците. Уважавам чувството на синовнен дълг, който те про дължават да пазят.

В бъдеще среща можем да обсъдим редица въпроси. Готов съм да подкрепя всяка добра идея.

Сливенските тракийци имат нов клуб

Михаил МИХАЙЛОВ

На 30 ноември т.г. официално и тържествено беше открита новата клубна база на тракийското гружество „Лазар Маджаров“ в Сливен. Тя се намира на бул. „Братя Миладинови“ 18 и е предоставена с решение на предишния общински съвет и общинската администрация в нашия град, с което бе осъществена многогодишната мечта на тракийци да имат свой клуб, където да организират родолюбивата дейност на своето гружество в покрепа на тракийската идея

Гости на празника бяха Колю Милев, кмет на община Сливен,

Красимир Премянов, председател на Съюза на тракийските гружества в България, представител на тракийските гружества в Карнобат и от селата на Сливенска община, членове на гружество „Лазар Маджаров“ и много граждани, които препълниха залата и отбелязаха знаменателното събитие.

Председателят на Сливенската регионална тракийска организация Кирил Киряков поздравил гостите и всички присъстващи, запозна ги с дейността на гружеството през годините, както и с подробностите по придобиването на клубната база. С гарения и

помощ от тракийци и симпатизанти помещенията с площ над 90 кв. м са освежени и обзаведени. Новият клуб разполага със зала за събрания, помещение за тихи игри и библиотека, канцелария.

Председателят на Съюза на тракийските гружества в България Красимир Премянов поздравил тракийците от Сливен с придобивката и изрази увереност, че клубната база може да бъде и разширена с помощта на общината. Той информира присъстващите с усилията на ръководството на СТДБ за про дължаване усилията за решаване на въпроса с имотите на българите - преселници от

Беломорска и Огринска Тракия, което е постоянна и неотменна насока в работата на организацията.

„Възхитен съм от инициативата, която има в ръководството и в членовете на това гружество, защото вие про дължавате традициите и се борите за отстояване на правата си. Дано на територията на нашата община има повече такива организации, които да поддържат духа на хората“, каза кметът Колю Милев на тържественния водосвет.

Кметът изрази радостта си от това, че базата е възстановена за кратък срок след прелос-

тавянето ѝ от общината и увери присъстващите, че тепърва може да помага за подобряване условията в нея. Той връчи на председателя на тракийското гружество „Лазар Маджаров“ плакет на община Сливен.

Тържествен водосвет отслужи отец Методий.

След това гостите бяха посрещнати по стародавна българска традиция с хляб и сол. Тракийски народни песни изпълни фолклорният колектив към гружеството. Беше поднесена и почерпка по случая - традиционни тракийски ястия и кулинарни специалитети.

